

## НИЕ СМЕ РОБИ

Жътва е сега — пейте робини! . .

Сумрака на лятната нощ се стапя във плахите багри на деня. Зазорява се. Росата избива като ледена пот върху лицето ми. Във полусън, някой нашепва да ставам. Това е навика. А навика е дядо ми, защото всяка сутрин, рано преди зори, когато някаква бяла птица ме отнася във незнайните страни на дълбокия сън и звездите угасват недовършили чудните приказки за самодиви и изгубени хубавици, той идва и ме буди. Да ме послуша за миг — аз ще му разкажа за онова, което е забравил вече. Но той няма да ме разбере. Има нещо по-силно от доброто сърце на моя дядо и то седемдесет години го притиска вече . . .

Главата се дига тежко и мързеливо, клепките мигат упорито, за да пропъдят сладкия мед на съня който лепи очите. Изпъвам мусколите. Боли. Изправям се и гледам. Дърветата се откриват и раснат, раснат къщите и протягат широки, дълги сенки. Пия първите лъчи на слънцето. Бодрост се разлива във жилите и сърцето ми оронва неясните слова на нова, непозната молитва:

— Благословен да бъдеш ден на кървавата мъка! Благословен да бъде огъня на слънцето ти, защото той изпича хляба на нивите и вярата във душите ни. Светлината на твоите утра озарява мрачните бездни на живота ни и ражда красивата мечта